

ת"פ 4584/12/14 - מדינת ישראל נגד מחמד ריאשי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 4584-12-14 מדינת ישראל נ' ריאשי
בפני כבוד השופט אילן סלע

בעניין: מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

המאשימה

נ ג ד

הנאשם

מחמד ריאשי

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מוחסין עוודלה

ב"כ הנאשם עו"ד מחמוד רבאח

הנאשם

מתורגמן בית המשפט לשפה הערבית

הכרעת דין

אני מזכה את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו 2 עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 415 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); עבירה של הוצאת שיק ללא כיסוי, עבירה לפי סעיף 432(א) לחוק; ועבירה של שימוש במסמך מזויף, עבירה לפי סעיף 420 לחוק.

2. לפי הנטען בכתב האישום, בתחילת חודש יולי 2011 פנה מר פאוזי סוויטי (להלן: "פאוזי") למר אליעזר כחלון עמוד 1

(להלן: "אליעזר") בעליו של מפעל "איכות הבשר החי כחלון אליעזר" (להלן: "המפעל") וביקש לתאם פגישה עמו ועם הנאשם. במסגרת פגישה זו יסכמו הנאשם ואליעזר על רכישת בשר עבור עמותה שבניהול הנאשם. ואכן, מספר ימים לאחר מכן נערכה הפגישה בביתו של אליעזר בה סוכם כי אליעזר יספק לנאשם עד 4 טון בשר בשבוע בכפוף להודעה של שבוע מראש. כן סוכם כי הנאשם יעביר לאליעזר 2 שיקים בנקאיים והתשלום עבור המשלוח הראשון יהיה במזומן.

3. ביום 7.07.11 סיפק אליעזר לנאשם בשר עגל במשקל של 1,310 ק"ג בשווי של 52,600 ₪ (להלן: "המשלוח הראשון"). עוד באותו יום נפגשו הנאשם ואליעזר בביתו של פאוזי והנאשם העביר למתלונן שיק על סך של 52,600 ₪ הרשום על שם מר אמגד פרוק מחשבון בבנק הפועלים שתאריך פירעונו ליום 23.09.11 (ת/7, להלן: "השיק הישראלי").

4. הנאשם לא עמד בהתחייבותו להעביר תשלום ראשוני במזומן ובשל חששו של אליעזר כי לא יקבל את חלקו, נפגשו הנאשם ואליעזר עוד באותו יום בביתו של עו"ד מוחמד מקבל, שם חתמו על הסכם, לפיו הנאשם יעביר לאליעזר שני שיקים בנקאיים על סך של 150,000 דולר כל אחד (ת/1, להלן: "ההסכם").

5. ביום 14.07.11 סיפק אליעזר לנאשם בשר עגל במשקל 4,281 ק"ג בשווי של 171,240 ₪ (להלן: "המשלוח השני"). בהמשך נפגשו הנאשם והמתלונן בביתו של פאוזי, והנאשם העביר למתלונן שיק בנקאי על סך של 150,000 דולר משוך מחשבון מבנק בניו-יורק (ת/6, להלן: "השיק האמריקאי").

6. ביום 23.08.11 הפקיד אליעזר את השיק האמריקאי בבנק אך הוא לא נפדה בשל היותו מזויף. ביום 23.09.11 הפקיד המתלונן את השיק הישראלי בבנק אך הוא לא נפדה שכן החשבון לא קיים.

7. הנאשם כפר במיוחס לו. לדבריו, אכן התנהל משא ומתן לרכישת בשר עבור העמותה, אך לא בין אליעזר לנאשם כי אם בין אליעזר לפאוזי, על מנת שאליעזר ימכור לפאוזי בשר עבור הנאשם שפעל בשם עמותה שפעלה לחלוקת מנות לנזקקים בחודש הרמדאן. הוא אישר כי אכן נחתם הסכם בינו לבין אליעזר בפני עורך דין, אך הכחיש כי קיבל בשר מאליעזר ושמסר לו את השיקים. לכן, לדבריו, כתב האישום היה אמור להיות מוגש כנגד פאוזי, ואולם המאשימה בחרה לסגור את התיק כנגד פאוזי וכנגד בנו אחמד ואף רשמה אותם כעדי תביעה כנגדו שלא בצדק.

המסכת הראייתית

8. המאשימה הצטיידה עם עדויות אליעזר ובנו ניסים כחלון (להלן: "ניסים") ועם עדותו של דאוד עבהרי ששימש נהג להובלת הבשר במשלוח הראשון (להלן: "הנהג"). פאוזי ובנו אחמד שהיו רשומים כעדי תביעה לא העידו בסופו של יום, וטענת ב"כ המאשימה הייתה כי נעשה ניסיון לאתרם אך הוא לא צלח. מנגד הנאשם תמך את טענותיו רק בעדותו שלו.

9. אליעזר העיד כי נפגש עם הנאשם, ועם פאוזי ובנו אחמד איתם הייתה לו היכרות מוקדמת. הם הציעו לו למכור

בשר לנאשם שהוא חבר בעמותה המעוניינת לקנות בשר. בחלוף מספר ימים, הם נפגשו שוב בביתו וקבעו להיפגש אצל עו"ד בירושלים לערוך חוזה. בסופו של דבר עורך הדין אצלו סוכם לערוך את ההסכם סרב לעורכו ולבסוף ההסכם נערך אצל עורך דין מבית חנינה. על ההסכם חתמו אליעזר, הנאשם ופאוזי ובמקום נכח גם בנו שלו. לדבריו, באותם פגישות, הציג עצמו הנאשם כיו"ר עמותת "אמין שירותים ומסחר כלל בע"מ" (להלן: "העמותה") והוא אף הציג בפניו מסמך של העמותה לפיו הוא מונה כדירקטור וכמנהל שלה (חלק ממסכי ת/1).

10. בהמשך, הם סיפקו לנאשם 5 עגלים. לדבריו, הוא ובנו ניסו הגיעו לקצב בעיר העתיקה יחד עם הנאשם, פאוזי ובנו אחמד, ואולם לא ניתן היה לפרוק שם את הסחורה. על כן הם נסעו למקום אחר לפרוק אותה, כשהוא נסע אחרי המשאית בה פאוזי ישב לצד הנהג והם נסעו לביתו של פאוזי בבית חנינה. את העברת הסחורה (של המשלוח הראשון) ראו מלבדו גם בנו ניסים, הנהג, הנאשם, פאוזי ובנו אחמד. בהתייחס לכך שתעודת המשלוח אינה חתומה ציין אליעזר, כי הנהגים לעיתים אינם מחתימים את התעודות.

11. בשלב זה הם הלכו לביתו של פאוזי והנאשם אמר שהוא הולך להביא כסף מזומן, אך חזר עם שיק של בנק הפועלים (הוא השיק הישראלי). תחילה אליעזר לא הסכים ליטול את השיק ועמד על קבלת מזומן, אך לבסוף הוא התרצה ונטל את השיק.

12. עוד בטרם הגיע זמן הפירעון של השיק הישראלי, הם הביאו את המשלוח השני של 15 העגלים. עובר להעברת המשלוח השני, מסר הנאשם שיק אמריקאי על סך של 150,000 דולר לאליעזר. בחלוף זמן, נודע לו כי הבשר שהם סיפקו במשלוח השני נמכר במחיר זול, 24-25 ₪ לק"ג במקום 34 ₪, ואז הוא הבין כי "משהו אינו בסדר", והוא הודיע לנאשם שהוא עוצר את אספקת הסחורה. בשלב זה נותק הקשר בינו לבין הנאשם, השיק הישראלי חזר בציון שהחשבון ממנו נמשך השיק אינו קיים, והשיק האמריקאי התברר כמזויף.

13. בחקירתו הנגדית ציין אליעזר כי התלונה במשטרה הוגשה כנגד הנאשם וכנגד פאוזי אותו הוא רואה אחראי בדיוק כמו הנאשם (עמ' 14 לפרוטוקול, שורה 22). באשר להגשת תביעה אזרחית ציין כי הדבר טרם נעשה בשל קושי כלכלי אליו נקלע נוכח מעשי הנאשם שהביא אותו למכור את ביתו לצורך תשלום חובות. הוא נדרש לדברים שאמר בחקירתו במשטרה כי המשא ומתן נוהל מול פאוזי ואילו הנאשם "היה כמו גולם" והוא השיב כי הרושם אכן היה כי פאוזי ניהל את העניינים ואולם גם הנאשם דיבר ונטל חלק. עם זאת הוא לא ידע לומר מדוע פאוזי רשום על ההסכם רק כעד בעוד הנאשם רשום כצד לו. לדבריו, ההסכם נעשה מול פאוזי והנאשם, והוא אינו יודע מדוע עורך הדין רשם את ההסכם באופן אחר. כשנדרש לכך שמסר סחורה ללא החתמת המקבל על תעודות המשלוח השיב כי בטח בנאשם ובפאוזי (עמ' 15 לפרוטוקול, שורה 12).

14. בנו של אליעזר, ניסים, סיפר בעדותו כי בפגישה ראשונה שהתקיימה בתחנת דלק באזור צומת מסמיה או לטרון, נכחו מלבדו גם הנאשם, פאוזי ובנו אחמד. הנאשם הוצג באותה פגישה כבעלים ומנהל החברה שרוכשת את הבשר והוא זה שצריך לדאוג לתמורה. סוכם כי התמורה עבור המשלוח הראשון שיכלול בשר של 5 עגלים תשולם במזומן עם קבלתה. בהמשך, הוא ואביו הגיעו לירושלים, והנאשם, פאוזי ובנו ביקשו לפרוק את הסחורה בבית חנינה. ואולם, הוא ואביו סרבו לפריקת הסחורה מהמשאית מפני שלא היה כסף מזומן לשלם עבורה כפי שסוכם. משכך, הנהג

המתין ליד חנות הבשר, והם הלכו לבית של פאוזי. לאחר דין ודברים, הנאשם הביא את השיק הישראלי במעטפה סגורה, ואז הם התקשרו לנהג ואישרו לו לפרוק את הסחורה. נוכח העובדה כי הרוכשים לא עמדו בסיכום לשלם במזומן, הם לא היו שקטים וביקשו לחתום על הסכם בפני עורך דין וכך עשו. בהמשך, לאחר אספקת המשלוח השני של 15 עגלים, התברר לאביו כי הסחורה נמכרת בזול והוא הודיע לנאשם כי ההסכם מבוטל. גם הוא ציין כי תביעה אזרחית לא הוגשה בשל קשיים כלכליים, אך היא תוגש בזמן הקרוב.

15. הנהג סיפר בעדותו כי הסיע בשר של מספר עגלים לכיוון ירושלים, והוא היה בקשר עם אליעזר באשר למקום פריקת הסחורה. בירושלים, הוא הגיע למקום בו הוא היה אמור לפרוק את הסחורה, מקום שהיה נראה כשוק, והמתין במקום כ-30 דקות. אז נאמר לו כי צריך להמתין למשאית שתגיע והסחורה תועבר אליה. הם המתינו עוד שעתיים ומשאית לא הגיעה. אז נאמר לו כי יש להסיע את הבשר למקום אחר. הם נסעו לחנות לממכר בשר, אך המקרר שהיה שם לא עבד, והוא סרב לפרוק שם את הבשר. הוא נתבקש להמתין מספר דקות עד אשר ימצא מקום חלופי. בשלב זה, לאחר המתנה של כשעה, הוא נסע למקום אחר כשלידו במשאית ישב גבר "מלא" שטען שהוא הבן של אדם נוסף שהוא ראה במקום המפגש הראשון. התברר כי הכוונה הייתה לאחמד בנו של פאוזי. אליעזר ובנו נסעו אחריהם ברכב שלהם. הם הגיעו למקום שהיה נראה כמו כפר ובתוכם עצרו ליד חנות לממכר בשר, שם הם פרקו את הבשר למקרר. בשלב זה של פריקת הסחורה נכחו במקום "הבן והאבא (אחמד ופאוזי - א.ס.) ואחד איזה דוד". כשהוצגה בפניו תמונת הנאשם (שהוצגה בפניו גם בחקירתו במשטרה, ת/12) ציין הנאשם כי הוא לא נסע עמו במשאית אלא ברכב השני שנסע מאחוריו בו נסעו אליעזר ובנו. בחקירתו הנגדית שב וציין כי אחמד סייע לו בסופו של דבר לפרוק את הסחורה, ואילו לגבי השניים הנוספים שהיו עמו הוא לא זכר אם הם עזרו להם בפריקת הסחורה. לדבריו, גם אליעזר ובנו היו במקום.

16. הנאשם סיפר בעדותו כי אדם בשם חליל פנה אליו בשם עמותה שחליל עמד בראשה והציע לו להיות שליח העמותה לרכוש בשר ולקבל אחוז מהתמורה שתתקבל ממכירת הבשר בלילות חודש הרמדאן. הוא הסכים וקיבל מחליל את הטלפון של אליעזר. בהמשך פגש את פאוזי אותו הכיר ממגוריו בבית חנינה ופאוזי סיפר לו שהוא מכיר את אליעזר והוא יסייע לו לסגור את העסקה מולו. הם נפגשו ביחד באזור אשדוד. פאוזי ואליעזר דיברו ביניהם והוא המתין להם, וכשסיימו שב עם פאוזי לירושלים. בחלוף זמן, אמר לו פאוזי להגיע למוסררה ושם הוא פגש את פאוזי, אחמד, אליעזר וניסים. במקום הייתה משאית וניסים אמר לו כי הם אינם יכולים לפרוק את הבשר מאחר ואין לו מספר עסק. הוא פנה בעניין זה לחליל. בינתיים, אליעזר וניסים אמרו לו שהם הולכים לבית חנינה יחד עם פאוזי ואחמד והוא ביקש מניסים שבדרך לבית חנינה יוריד אותו ליד ביתו. ואכן, הוא נסע עם אליעזר וירד לפני הכניסה לבית חנינה.

17. בחלוף כ-3 שעות התקשרו אליו וביקשו ממנו לבוא לבית של פאוזי. הוא הגיע למקום ופאוזי ואליעזר אמרו לו שצריך ללכת לעורך דין על מנת לחתום על הסכם. הם הלכו לביתו של עו"ד מוחמד מוקבל ושם הוא ואליעזר חתמו על ההסכם. מאוחר יותר התקשר אליו אליעזר וביקש לקבל כסף. הוא פנה לחליל שאמר לו כי הוא אינו משלם בטרם קבלת הסחורה. הוא עדכן את אליעזר בתשובתו של חליל, אך אליעזר התעקש לקבל כסף מראש. אז פנה אליעזר אל פאוזי שניסה לשכנע אותו להסכים לשלם את תמורת הבשר מראש. ואולם, הוא הבהיר לפאוזי כי הוא רק שליח של חליל. בשלב זה, אליעזר התקשר אליו, קילל אותו וכינה אותו בכינויים רעים, והוא בתגובה ניתק את השיחה. מאוחר יותר, פאוזי התקשר אליו והוא אמר לפאוזי כי הוא אינו מעוניין להתעסק עם אליעזר מאחר והוא איים עליו. הוא הודיע על כך גם לחליל. לדבריו, הוא הרגיש תחושה לא טובה באשר להתנהלות של אליעזר ופאוזי כלפיו ושהם מנסים "לסדר אותו". בעדותו, שלל הנאשם כי נכח בעת פריקת 5 העגלים שבמשלוח הראשון וטען כי נכח רק במוסררה, שם הסחורה

לא נפרקה מאחר ולא היה לו מספר עסק. הוא נסע עד בית חנינה והלך לביתו. הוא הכחיש כי מסר לאליעזר את השיק הישראלי, וגם ביחס לשיק האמריקאי הוא ציין כי זו פעם ראשונה שהוא רואה אותו.

18. בחקירתו הנגדית שלל הנאשם כי שימש דירקטור בעמותה וכשהופנה למסמך שהוכתר "פרוטוקול" וצורף להסכם שנחתם בינו לבין אליעזר ממנו עולה כי הוא מונה לדירקטור בעמותה השיב כי הוא אינו קורא עברית ולכן אינו יכול להתייחס למסמך שכתוב בשפה העברית. הוא שב והדגיש כי הוא היה רק מיופה כוח ושליח של העמותה.

דין והכרעה

19. על מנת להרשיע נאשם בעבירה של קבלת דבר במרמה יש להוכיח כי הנאשם הציג טענה כוזבת ומכוח אותה טענה הוא קיבל דבר. לשם כך יש להוכיח הן את קבלת הדבר, הן את הצגת טענת המרמה והן את הקשר הסיבתי בין טענת המרמה לקבלת הדבר. במקרה זה הטענה כי הנאשם קיבל מאליעזר 20 ק"ג בשר בשני משלוחים (האחד של 5 ק"ג והשני של 15 ק"ג) וזאת מבלי שהיה בכוונתו לשלם על כך ותוך מסירת שיקים, אחד (הישראלי) מחשבון שאינו קיים והשני (האמריקאי) מזויף, לא הוכחה.

20. ראשית אפוא, לעניין קבלת הדבר. בעניין זה הצדק עם ב"כ הנאשם כי לא הוכח כי הנאשם קיבל דבר כלשהו מאליעזר, וודאי לא ברמת ההוכחה הנדרשת לשם הרשעה בפלילים. אכן, לשם הרשעה בעבירה של קבלת דבר במרמה אין הכרח כי הדבר יתקבל עבור עושה מעשה העבירה וגם אם הוא קיבלו עבור אחר הוא יכול להיות מורשע בקבלת דבר במרמה (ע"פ 115/77 לב נ' מדינת ישראל, פ"ד לב(2) 513 (1978)). על כן, גם אם יש ממש בטענת הנאשם כי קיבל את הבשר עבור העמותה הרי שדי בכך כדי להרשיעו ככל שיתברר כי הוא פעל לכך במרמה. ואולם, למעשה לא הורם נטל ההוכחה כי אכן נתקבל הבשר אצל הנאשם או אצל העמותה. גם לא הורם נטל ההוכחה כי הנאשם אכן מסר את שני השיקים לאליעזר.

21. למעשה מדובר בגרסת אליעזר וניסים אל מול גרסתו של הנאשם. אלו טוענים כי מסרו לו את הבשר בשני משלוחים וזה טוען כי כלל לא קיבל בשר. אלו טוענים כי הנאשם מסר לידיהם את שני השיקים וזה טוען כי לא מסר להם את השיקים. יש לזכור כי כל אחד מהצדדים הינו בעל אינטרס. אליעזר וניסים מעוניינים לקבל את כספם, וגם אם לא יזכו לכך במסגרת זו, הרי שבמידה והנאשם יורשע הם יוכלו לתבוע אותו על סמך הרשעה זו בהליך אזרחי, והנאשם בעל אינטרס להרחיק ממנו את האשמה.

22. בנסיבות אלו, נוכחותם של פאוזי ובנו אחמד, הייתה הכרחית. לפי גרסת אליעזר ובנו, פאוזי ואחמד היו דומיננטיים בעסקה ובקבלת הסחורה יותר מאשר הנאשם, ולכל היותר חלקם היה שווה לחלקו. אליעזר אישר בעדותו את שאמר בהודעתו במשטרה כי המשא ומתן נוהל מול פאוזי ואחמד והנאשם "היה כמו גולם", וציין כי הוא ראה בפאוזי אחראי לעסקה בדיוק כמו הנאשם (עמ' 15 לפרוטוקול, שורה 8). גם לפי גרסת הנהג שהוא כאמור העד הניטרלי היחיד, פאוזי ובפרט בנו אחמד היו דומיננטיים יותר. לפי עדות הנהג אחמד היה זה שנלווה אליו לנסיעה עד למקום בו פרק את המשלוח הראשון והוא זה שסייע לו בפריקה, ובמקום נכח גם פאוזי. את הנאשם הוא פגש רק בנקודת המפגש הראשונה, דבר שלא נשלל על ידי הנאשם ואושר על ידו. למעשה גם ניסים אישר בעדותו כי הנאשם לא נכח במועד

פריקת הסחורה.

23. לא זו בלבד שלא ניתן כל הסבר מדוע כתב האישום הוגש כנגד הנאשם לבדו ולא כנגד פאוזי ובנו אחמד אותם בחרה המאשימה לראות כעדי תביעה, ובנסיבות אלו, בהן כאמור, על סמך עדי המאשימה, חלקם לא קטן משל הנאשם, הרי שבהעדר כל הסבר לאפליה זו - על אף שהנאשם העלה טענה זו כבר במסגרת תשובתו לכתב האישום - יש לראות בכך אכיפה בררנית המצדיקה ביטול כתב האישום בשל הגנה מן הצדק (ראו: בג"ץ 6396/96 **זקין נ' ראש עיריית באר-שבע**, פ"ד נג(3) 305 (1999); ע"פ (מחוז-חי') 2400/07 **מדינת ישראל נ' אוזנה** (פורסם בנבו, 23.10.07)); אלא שאי עמידה על התייצבותם לעדות מקימה חזקה לפיה לו היו מתייצבים עדותם הייתה תומכת בסופו של יום בגרסת הנאשם. המאשימה אך ציינה בתחילת מועד ההוכחות כי ניסיונותיה לאתר את פאוזי ואחמד לא צלחו, אך לא ביקשה לזמנם בצו הבאה ולא ביקשה אפילו לדחות את שמיעת ההוכחות כדי לנסות לאתרם. הלכה ידועה היא כי "נטל ההוכחה בהליך הפלילי ממילא מוטל על התביעה. משכך, על התביעה חובת הוכחת האשם של הנאשמים מעבר לספק סביר על בסיס הראיות שהיא מעמידה בפני בית המשפט. העדר ראיות שהיו יכולות לשמש את הנאשם, בהקשר זה, יכול להקים ספק סביר, אותו ממילא על התביעה להרים" (ע"פ 2869/09 **זינאתי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 9.11.11)).

24. יצוין כי הנאשם מסר גרסה עקבית באשר לאירועים, הן בחקירתו במשטרה ביום 10.06.12 (ת/2) והן בבית המשפט. לפי גרסה זו הוא לא קיבל את הסחורה של המשלוח הראשון נוכח העדר מספר עסק ולא ניתן לשלול גרסה זו. גם לא ניתן לשלול את גרסתו כי לא מסר שיקים אליעזר, ולא ניתן להעדיף את גרסתם של אליעזר וניסים על פני עדותו, וודאי לא באופן שאינו מותיר ספק סביר שמא אין הדבר כגרסתם. אדרבה, עדותו של אליעזר כי הוא ובנו ניסים נכחו במועד פריקת 5 העגלים של המשלוח הראשון, אינה עולה בקנה אחד עם עדותו של ניסים לפיה הם שהו בעת פריקת הסחורה בביתו של פאוזי ונתנו לנהג הוראות בטלפון לפרוק את הסחורה. עדותו של ניסים לא עולה בקנה אחד עם עדותו של הנהג אשר ציין כי הוא סבור כי אליעזר וניסים היו בעת פריקת הסחורה במשלוח הראשון. לצד זאת, הנהג אינו זוכר שהנאשם נכח במעמד הפריקה בניגוד לגרסתו של אליעזר.

25. המסקנה נכונה מקל וחומר ביחס למשלוח השני לגביו לא הובאה כל ראיה כי הוא נתקבל. הנהג שביצע את המשלוח השני לא הובא למתן עדות, על אף שניתן היה לאתרו בנקל בהתאם לרישומים אצל מפעל הבשר האחראי על המשלוח. תעודת המשלוח גם היא אינה חתומה. בהקשר זה יצוין כי גרסת אליעזר וניסים מעלה קושי לא מבוטל. לדבריהם, הם לא הסכימו לספק סחורה ללא קבלת תמורתה במזומן. אמנם בסופו של יום הם התרצו והסכימו לקבל שיק על אף חששם, חשש בגינו הלכו לעורך דין לערוך הסכם, ואף שעורך הדין הראשון אליו פנו לא הסכים לערוך את ההסכם, ועורך הדין השני שערך את ההסכם ראה לנכון לציין בסופו כי "תפקידו של עורך הדין לאמת חתימות בלבד ואינו אחראי לגבי התוכן" - הדבר לא מנע מהם לקבל שיק דחוי לתקופה של חודשיים ולהמשיך לספק סחורה בהיקף גדול יותר מבלי לקבל כל תמורה במזומן. חרף חששם האמור, הם גם לא ראו לנכון להחתים את הנאשם על תעודות המשלוח. טענתם כי הם לא הקפידו על החתמת תעודות המשלוח מאחר והנהגים שהובילו את הבשר לא נהגו להחתים את הרוכשים (טענה שלא אושרה על ידי הנהג שטען כי מי שמקבל את הסחורה חותם על תעודות המשלוח ובמקרה זה מאחר ואליעזר נכח במקום בו התקבלה הסחורה הוא לא ראה צורך להחתים את הרוכשים על תעודת המשלוח - עמ' 24 לפרוטוקול, שורה 23 ואילך), אינה יכולה להסביר את אי התעקשותם להחתים את הנאשם על תעודת המשלוח של המשלוח הראשון, בו הם נכחו בעצמם בעת העברת הסחורה, כשהנאשם שהה לידם, והם חששו שלא יקבלו את

התמורה.

26. יש גם רגליים לסברת ב"כ הנאשם בסיכומיו כי טענת אליעזר וניסים כי לא הוגשה תביעה אזרחית אך בשל מצוקה כלכלית אינה מסתברת בנסיבות העניין. ניסים, שאך לאחרונה הוסמך כעורך דין היה אמור לדעת כי ניתן לקבל פטור מאגרה משיקולים מעין אלו ולא הייתה כל סיבה כי הם יוותרו על קבלת מאות אלפי שקלים. בכך יש כדי להטיל ספק במהימנות גרסתם.

27. מעבר לצורך יצוין כי בקשר לשיק הישראלי, צודק ב"כ הנאשם כי לא הוכח שבשעת מסירת השיק לא היה קיים החשבון ממנו השיק נמשך. במסמך של הבנק נרשם ביחס לשיק זה, כך לפי טענת ב"כ המאשימה בסיכומיה, "חשבון לא קיים" ואולם לא זו בלבד שמסמך זה לא הוגש, אלא שלא ברור מהמילים "חשבון לא קיים" ככל שכך אכן נרשם, האם מדובר בחשבון שלא היה קיים במועד הצגת השיק לפירעון או שלא היה קיים אף פעם או שמא הוקלד מספר חשבון לא נכון ועל כן נרשם כי החשבון לא קיים. כל זאת לא התברר ויש ליתן לנאשם ליהנות מהספק. בפרט, כאשר אין מדובר בשיק של הנאשם כי אם בשיק השייך לאדם אחר בשם אמג'ד פרוק ולא נערכה כל פעולת חקירה בקשר לאותו אדם, באופן שניתן היה ללמוד על גלגולו של שיק זה אל הנאשם, ככל שאכן השיק היה בידו, דבר שכאמור לא הוכח. סעיף 432(א) שעבירה עליו יוחסה לנאשם קובעת כי העבירה היא בהוצאת "שיק שמשך והוא יודע שאין חובה על הבנקאי לפרוע את השיק מן התאריך הנקוב בו עד 30 יום לאחריו, או אין לו יסוד סביר להניח שיש חובה כאמור על הבנקאי, והשיק הוצג לפירעון תוך התקופה האמורה וחולל". נוכח העדר המידע בדבר החשבון ממנו נמשך השיק, כאשר בניגוד לשיק זה לא יוחסה לנאשם עבירה של זיוף כי אם עבירה של הוצאת שיק ללא כיסוי, לא ניתן לקבוע כי במועד מסירתו לאליעזר (לו היה מוכח שהוא אכן נמסר על ידו), הוא ידע כי אין כיסוי בחשבון או כי אין חובה על הבנקאי לפרוע את השיק בתאריך הנקוב בו או שלא היה יסוד סביר להניח שלא הייתה חובה על הבנקאי לפרועו.

28. בשולי הדברים יצוין כי אכן, חליל, שלפי טענת הנאשם הוא זה שמינה את הנאשם כשליח מטעם העמותה לרכוש בשר, לא זומן על ידי הנאשם למתן עדות, ואולם צודק ב"כ הנאשם כי לא היה בעדותו כדי לתרום באופן משמעותי למחלוקת שבין הצדדים, מאחר והמאשימה לא טענה כי אין יסוד לטענת הנאשם כי הוא פעל מכוחה של העמותה. אכן, ייתכן והיה בעדותו כדי לחזק ולתמוך את גרסתו במספר עניינים, כמו למשל, באי הסכמתו לשלם בטרם קבלת הסחורה, ואולם איני סבור כי במחדל אי זימונו יש כדי להכריע את הכף לטובת גרסת המאשימה באופן שניתן יהי לקבל את גרסתה בלי להותיר ספק, וודאי לא נוכח הקשיים בעדויות של אליעזר וניסים ונוכח המחדל המשמעותי באי הבאתם של פאוזי ובנו אחמד לעדות ובאי העמדתם לדין לצד הנאשם. באשר לפרוטוקול העמותה בו צוין כי הנאשם הינו דירקטור בעמותה ומנהלה, הרושם היה שהנאשם שאינו קורא עברית ולא ידע כלל מה תוכנו של המסמך.

לא עלה אפוא, בידי המאשימה להוכיח במידת ההוכחה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם קיבל את הסחורה מידי אליעזר ואף לא הוכיחה כי השיקים (הישראלי והאמריקאי) נמסרו על ידו.

לפיכך, וכאמור בפתיחה, אני מזכה את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

